

ζέα = κέλλα, σπίτι) Τσακων. Ἐγὼ θὰ πάω 'ς τὴν ἐκκλησιὰ καὶ ἐοὺ θὰ κοιτάξῃς μισὸ σπίτι νὰ σαρώσῃς καὶ μισὸ νὰ τ' ἀ-
ήσῃς ἀσάρωγο (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. || Ἄσμ.

Κ' εἶναι τὸ σπίτι ἀσάρωτο καὶ ὁ νοὸς κορνιαχτισμένος
(ἐκ μοιρολ.) Ἰθάκ. Συνών. ἀπαράσυρτος, ἀπόσυρ-
τος 1, ἀσκούπιστος, ἀφροκάλητος.

ασάχνιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσάχνιαστους Μακεδ.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σαχνιαστὸς < σα-
νιάζω.

Ὁ μὴ σεσηπῶς, ὁ μὴ ἀναδίδων τὴν ἐκ τῆς σήψεως
υποσμίαν, ἐπὶ κρέατος. Συνών. ἀσάχνιστος.

ασάχνιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσάχνιστους Μακεδ.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σαχνιστὸς < σα-
νίζω.

Ἀσάχνιαστος, ὁ ἰδ.

ασβάρνιστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀσβάρν'στους βόρ. ἰδιώμ.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σβαρνιστὸς < σβαρ-
νίζω.

Ὁ μὴ διὰ τοῦ βωλοκόπου ἰσοπεδωθείς, ἀβωλοκόπητος,
ἐπὶ ἀγρῶν: Ἀσβάρνιστο χωράφι.

ασβεστάδι τό, ἀμάρτ. ἀβιστάδ' Ἰμβρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς καταλ. -άδι.
Ὁσμὴ ἀσβέστου. Συνών. ἀσβεστὶς 1, ἀσβεσίλα.

ασβεστάδικο τό, σύνηθ. ἀσβεστάτικο Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ ἀσβεστᾶδες πληθ. τοῦ οὐσ. ἀσβεστᾶς.

1) Ὁ τόπος ὅπου παράγεται ἡ ἄσβεστος, ἀσβεστουρ-
γεῖον. Συνών. ἀσβεσταρεῖο 1, ἀσβεσταρεῖα 1, κα-
μίνι. 2) Τὸ κατάστημα ὅπου πωλεῖται ἡ ἄσβεστος.

ασβεσταρεῖο τό, πολλαχ. ἀβισταρεῖο βόρ. ἰδιώμ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-αρεῖο. Παρὰ Δουκ. τύπ. ἀσβεστάριον.

1) Ἀσβεστάδικο 1, ὁ ἰδ. 2) Ἀσβεσταρεῖα 1β,
ὁ ἰδ.

ασβεσταρεῖα ἡ, Ἄνδρ. Βιθυν. (Κατιρ.) Ἦπ. Μεγίστ.
— (Παναθῆν. 1907 σ. 167) — Λεξ. Βλαστ. 317 Δημητρ.
ἀβισταρεῖα Ἦπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. Μακεδ. (Βλάστ. Κατα-
φύγ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Καλοσκοπ.) ὀβισταρεῖα
Θεσσ. (Καλαμπάκ.) ἀβεσταρεῖα Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀσβεσταρεῖα. Ἰδ. FTrinchera
Syll. Graec. membr. 556, 554.

1) Ἀσβεστάδικο 1, ὁ ἰδ., Βιθυν. (Κατιρ.) Ἦπ. (Ζα-
γόρ. κ.ά.) Θεσσ. (Καλαμπάκ. κ.ά.) Μακεδ. (Βλάστ. Καταφύγ.
κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Αἰν. Δημητρ.: Καπνίζ' σὰν
ἀβισταρεῖα Θεσσ. Νὰ τὴ θάψουν σ' ἓνα παρεκκλήσι δίπλα ἀπὸ
μὴ ἀσβεσταρεῖα (Παναθῆν. ἐνθ' ἄν.) || Φρ. Τό 'καμι ἀβι-
σταρεῖα (τὸ κατέστρεψε) Αἰτωλ. Γῖν'κι ἀβισταρεῖα (κατε-
στράφη) Ζαγόρ. Κακὴ ἀβεσταρεῖα! (ἀρὰ) Ἦπ. Ἡ λ. καὶ
ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀβισταρεῖα Στερελλ. (Εὐρυταν.)
Ἀβισταρεῖες Στερελλ. (Παρνασσ.) Πλάκα τῆς ἀβεσταρεῖας
Νάξ. (Κινίδαρ.) β) Ὁ περὶ τὴν ἀβεστοκάμινον χῶρος
Στερελλ. (Ἀράχ. Καλοσκοπ.) Συνών. ἀσβεσταρεῖο 2.

2) Ὁ λάκκος ὅπου σβήνεται ἡ ἄσβεστος Ἄνδρ. Συ-
νών. ἰδ. ἐν λ. ἀσβεστόγουβα. 3) Πληθ., οἱ ἐν τῇ κα-
μίνῃ πρὸς παραγωγὴν ἀσβέστου καίόμενοι λίθοι Λεξ. Αἰν.
Βλαστ. 317. Συνών. ἀσβεστολίθαρο, ἀσβεστόπε-
τρα 1. 4) Ἀποτρίμματα τοῦ κονιάματος τῶν τοίχων
Μεγίστ. Συνών. ἀμμουρεῖα 1. 5) Ἡ ἐξ ἀσβέστου ἐπὶ
τῶν ἐνδυμάτων κηλὶς Μεγίστ. Συνών. ἀσβεστὶς 2.

ασβεσταρεῖάζω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβεσταρεῖα.

Καίω ἀσβεστόπετραν ἐν τῇ καμίνῃ.

ἀσβεστάρις ὁ, ἀμάρτ. ἀβιστάρους Μακεδ. (Βέρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρις. Μεσν. τύπ. ἀσβεστάριος ὑπόκειται πιθανῶς ἐν
τῇ γλώσσῃ τοῦ Ἡσυχ. 'κονιαταί' ἀσβεστήριοι, ἐνθα τὸ
ἀσβεστήριοι φαίνεται διορθωτέον εἰς ἀσβεστάριοι.
Τὸ ἀβιστάρους ἐκ τοῦ πληθ. ἀσβεστάριοι.

Κατασκευαστῆς ἀσβέστου, ἀβεστοποιός. Συνών.
ἀσβεστᾶς 1, ἀσβεστιάρις, χωρυγᾶς.

ἀσβεστᾶς ὁ, κοιν. ἀβιστᾶς βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς καταλ. -ᾶς. Ὅτι ἡ λ.
καὶ μεσν. δηλοῖ τὸ μεσν. ἐπών. Ἀσβεστᾶς.

1) Ἀσβεστάρις, ὁ ἰδ., κοιν. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ἐνιαχ.,
ὑπὸ δὲ τὸν τύπ. Ἀσβεστᾶδες καὶ ὡς τοπων. Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.) 2) Ὁ πωλὼν ἄσβεστον κοιν. 3) Ὁ ἀσβεστοτῆς
Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀσπριτζῆς. 4) Μεταφ. ἡ ἐπι-
μυθιωμένη γυνὴ Μακεδ.: Πέρασιν οὐ ἀβιστᾶς.

ἀσβεστένιος ἐπίθ. ἐνιαχ. ἀσβεστένιους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς καταλ. -ένιος.

Ὁ ἐξ ἀσβέστου ἢ ἀβεστοκονιάματος κατασκευασμέ-
νος: Ταβάνι ἀσβεστένιο. Συνών. ἀσβεστίτικος, χω-
ρυγήσιος, χωρυγώτος.

ἀσβεστερὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀβιστιρὸς Σάμ. Οὐδ.
ἀσβεστερὸ Ἀθῆν. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) Χίος κ.ά. ἀσβεστερὸ
ἀγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τῆς καταλ. -ερός.

1) Ἐπιθετικ., ὁ ἔχων ἄσβεστον ἢ ὁμοιάζων πρὸς ἄσβε-
στον, ἀσβεστώδης Σάμ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀσβεστερὸ ὡς
τοπων. Χίος. 2) Οὐδ. οὐσ., δεξαμενὴ μετ' ἀσβέστου εἰς
ἣν ρίπτονται τὰ δέρματα ὑπὸ τῶν βυρσοδεψῶν διὰ νὰ
ἀφαιρῶνται εὐκόλως αἱ τρίχες τῶν Ἀθῆν. Σῦρ. (Ἐρμούπ.)
Χίος κ.ά.: Ἐργάζομαι 'ς τ' ἀσβεστερὰ Ἀθῆν.

ἀσβέστης ὁ, κοιν. ἀσβέστ'ς βόρ. ἰδιώμ. ἀσβέτ'ς
Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν.) κ.ά. ἀσβήστ'ς Πάρ. (Λεῦκ.) ἀρβέστης
Νάξ. (Φιλότ.) ἀσβέστη ἡ, πολλαχ. καὶ Ἀπουλ. (Μαρτ.)
ἀσβέστ' πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. ἀσβέστη Μακεδ. (Βλάστ.)
Πληθ. ἀσβέστια τά, Σάμ. κ.ά.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀσβέστης, ὁ ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἄσβε-
στος. Ἰδ. Χρον. Μορ. Ρ (ἔκδ. JSchmitt) 2032 «οἱ τοῖχοι
ἦσαν ὑψηλοὶ ὅλοι μετ' τὸν ἀσβέστην». Περί τῆς λ. ἰδ. JKa-
litsunakis Mittel-neugr. Erklär. 17 κέξ. Διὰ τὸν τύπ.
ἀρβέστης πβ. ἀρβοσ'ώνω (ἰδ. ἀσβολώνω).

1) Τὸ ὀξειδίον τοῦ ἀσβεστίου τῆς χυμείας ἄσβεστον
ἢ ἐσβεσμένον, ἡ τῶν ἀρχαίων τίτανος κοιν. καὶ Ἀπουλ.
(Μαρτ.): Ἀσβεστος - σβεσμένος ἀσβέστης κοιν. Ἀκράτος
ἀσβέστης Κρήτ. || Ἄσμ.

Βασιλικὸν ἐφύτρεπα ἀπάνον 'ς τὸν ἀσβέστη

γὰ νὰ περνᾷ ἡ - ῆ - ἀγάπη μου νὰ λέῃ Χριστὸς ἀνέστη

Πελοπν. (Παππούλ.) Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀσβέ-
στης Στερελλ. (Φθιώτ.) 'ς ν' Ἀσβέστ' Ἦπ. Συνών. ἀσβέ-
στι 1, χωρύγι. 2) Πᾶν δι' ἀσβέστου κονίαμα κοιν.:
Ἀσβέστης νερουλλὸς κοιν. Μαθήσανε οἱ ἀσβέστες τοῦ τοίχου
Κύθηρ. Συνών. ἀσβέστι 2. [**]

ἀσβεστήσις τό, Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Οὐσ. τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. ἀσβεστήσιος.

Δέρμα κατεργασμένον ἐν τῇ ἀσβέστῃ.

ἀσβέστι τό, ἀσβέστιν Πόντ. (Οἰν.) ἀσβέστι σύνηθ.
καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀσβέστι Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.)
ἀβζέστι Ἀπουλ. (Τσολλίν.) ἀβλέστι Ἀπουλ. (Κοριλ.)
ἀσβέστ' Τήν. κ.ά. ἀζβέστ' Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

